

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/192/2017
Identifikačné číslo spisu:	5104899928
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5104899928.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, zastúpená Mgr. Pavlom Karmanom, advokátom, so sídlom Mariánske nám. 29/6, 010 01 Žilina, proti žalovaným: 1/ T. T., bytom XXX XX P. G. XXX, 2/ T. T., bytom XXX XX P. G. XXX, 3/ T. T., bytom XXX XX J. L. XXX, 4/ H. T., bytom XXX XX J. L. XXX, žalovaní 1/ až 4/ zastúpení JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom so sídlom Juraja Fándlyho 7, 010 01 Žilina, o uloženie povinnosti strpieť vstup na pozemok a iné, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 16 C 201/2004, o dovolaní žalovaných 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. marca 2017 sp. zn. 6 Co 3/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ sú povinní zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. júna 2016 č. k. 16 C 201/2004-654 uložil žalovaným 1/ až 4/ strpieť vstup žalobcu a vjazd mechanizmov žalobcu na nehnuteľnosť - KN-E parcelu č. 6633 - orná pôda vo výmere 75.952 m², zapísanú v katastri nehnuteľností pre kat. úz. Dlhé Pole na LV č. XXXX, za účelom prevádzky, opravy a údržby nízkonapäťového vedenia vedeného cez túto nehnuteľnosť žalovaných 1/ až 4/. V zostávajúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Zhodne so žalobcom skonštatoval, že predmetom sporu dotknutá časť vzdušného elektrického vedenia cez pozemok žalovaných 1/ až 4/ bola zriadená na základe stavebného povolenia ONV Žilina č. Výst. 1989/1965 - Gr. zo dňa 22.11.1965, majú existenciu takéhoto rozhodnutia napriek nedostatku jeho predloženia súdu v písomnom vyhotovení (list generálneho riaditeľa SE, a.s. zo dňa 31.3.2004 adresovaný pôvodnému žalovanému 1/) za preukázanú z cit. výpisu z indexu stavebných povolení a usudzujúc tak zo súvisiacich listinných dôkazov predložených žalobcom v priebehu konania a námietku strany žalovaných 1/ až 4/, že neboli účastníkmi takéhoto stavebného konania, odmietol ako neopodstatnenú odkazom na predložený dôkaz notárskej zápisnice sp. zn. N 70/69, NZ 93/69, spísanej

na Štátnom notárstve v Žiline dňa 10. februára 1969 o uzavretí kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam, vrátane pôvodnej pozemkovoknižnej (pkn.), z ktorého mal za preukázané, že títo (resp. ich univerzálni právni predchodcovia) sa stali vlastníkami dotknutého pozemku až v roku 1969, preto nemohli byť účastníkmi stavebného konania v roku 1965. Dospel k záveru, že len z nedostatku fyzického predloženia listiny (stavebného povolenia ONV Žilina č. Výst. 1989/1965 - Gr. zo dňa 22. novembra 1965) súdu ako dôkazu v občianskom sporovom konaní, v dôsledku jej nezachovania (straty, nenájdenia) v dokumentácii žalobcu a jeho právnych predchodcov, či v príslušnom archíve nie je možné bez ďalšieho vyvodiť záver o neexistencii takéhoto stavebného povolenia (tzn. že nikdy nebolo vydané). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že za danej skutkovej situácie o existencii takéhoto právoplatného stavebného povolenia hodnoverne a dostatočne svedčia ostatné skutkové zistenia a vykonané dôkazy, chronologicky, obsahovo vecne i právne nadväzujúce na takéto stavebné povolenie a i výslovne sa naň odvolávajúce. Žalobcovi (jeho vtedajšiemu právnenému predchodcovi ako energetickému podniku) tak vydaním povolenia na stavbu vedenia (zo dňa 22.11.1965) za podmienok v tom čase účinnej právnej úpravy (§ 22 ods.3 cit. zák. č. 79/1957 Zb.) vznikli oprávnenia prislúchajúce mu v zmysle ust. § 22 ods.1 cit. zákona, pričom povinnosť trpieť výkon takýchto jeho oprávnení zo zákona viazne na dotknutej nehnuteľnosti ako vecné bremeno (§ 22 ods.5 cit. zák. č. 79/1957 Zb.). Oprávnenia prislúchajúce právnenému predchodcovi žalobcu v zmysle zákonnej úpravy uvedenej v bode 12/ a s nimi spojené povinnosti trpieť ich výkon z titulu vecného bremena, zaťažujúceho dotknutú nehnuteľnosť (a preto všetkých jej vlastníkov), zostali výslovne zachované a nedotknuté i neskoršími zmenami právnej úpravy v oblasti energetiky, postupne cit. zákonom č. 70/1998 Z.z., účinným od 1. júla 1998 (§ 42 ods.2 cit. zákona), zákonom č. 656/2004 Z.z., účinným od 1. januára 2005 (§ 69 ods.10 cit. zákona) a nakoniec v súčasnosti od 1. septembra 2012 účinným cit. zákonom č. 251/2012 Z.z. (§ 96 ods.4 cit. zákona) a na základe vyššie uvedených záverov i v čase vyhlásenia tohto rozsudku ako zákonné oprávnenia prislúchajú žalobcovi a s nimi spojené zákonné povinnosti zaťažujú nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaných 1/ až 4/ a ich ako jej vlastníkov. Pretože požiadavka navrhovateľa v prvej časti jeho v úvode citovaného návrhu na začatie konania v tejto veci neprekračuje medze jeho zákonných oprávnení v zmysle cit. zák. č. 79/1957 Zb., ktorých existenciu a s tým spojené právo navrhovateľa na ich výkon žalovaní 1/ až 4/ popierajú, súd žalobe žalobcu v jeho časti, v ktorej sa domáha uloženia povinnosti žalovaným 1/ až 4/ ako vlastníkom dotknutého pozemku strpieť vstup žalobcu a vjazd mechanizmov žalobcu na predmetnú nehnuteľnosť za účelom prevádzky, opravy a údržby NN vedenia vedeného cez túto nehnuteľnosť, ako dôvodnému vyhovel.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 29. marca 2017 sp. zn. 6 Co 3/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v prvej vete výroku, v ktorej uložil žalovaným 1/ až 4/ strpieť vstup žalobcu a vjazd mechanizmov žalobcu na nehnuteľnosť žalovaných 1/ až 4/ za účelom prevádzky, opravy a údržby nízkonapäťového vedenia vedeného cez túto nehnuteľnosť žalovaných a v tretej vete výroku o trovách konania, potvrdil. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti druhej vete výroku rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorej súd v zostávajúcej časti žalobu žalobcu zamietol, odmietol. Konštatoval, že nespochybňuje obsah vlastníckeho práva žalovaných, ale obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme vyplýva z niektorých zákonov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaní 1/ až 4/ sú povinní strpieť vstup žalobcu a vjazd jeho mechanizmov na predmetnú nehnuteľnosť za účelom prevádzky, opravy a údržby nízkonapäťového vedenia vedeného cez túto nehnuteľnosť. Správnym je podľa neho tiež záver súdu prvej inštancie uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že na výstavbu sporného nízkonapäťového vedenia bolo vydané stavebné povolenie. Odvolací súd dospel k záveru, že je nepochybné, že žalobcovi vzniklo zákonné vecné bremeno v zmysle ust. § 22 ods. 1 a 5 zákona č. 79/1957 Zb. vstupovať a vchádzať vozidlami pri stavbe, prevádzke, opravách, zmenách alebo pri odstraňovaní vedenia na príchodové a priechodové cudzie nehnuteľnosti, ktoré sú vedením priamo dotknuté; odstraňovať a okliešňovať stromovie prekážajúce vedenie. Toto vecné bremeno zostalo nedotknuté aj po prijatí nového zákona č. 70/1998 Zb. v zmysle jeho prechodného ustanovenia § 42 ods. 2 a tiež zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike v zmysle jeho prechodného ustanovenia § 69 ods. 10. Aktuálne (od 1. septembra 2012) predmetné vecné bremeno upravuje zákon č. 251/2012 Z. z. o energetike v jeho ustanovení § 96 ods. 4. V konaní bola preukázaná i skutočnosť konštatovaná súdom prvej inštancie, že elektrické vedenie v predmetnom spore v dotknutej časti bolo z pozemku žalovaných odstránené ešte v roku 1996 pôvodným žalovaným 1/ a jeho synom, za čo boli obidvaja právoplatne

odsúdení pre spáchanie (v spolupáchateľstve) trestného činu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 82 písm. c) Trestného zákona dňa 11. októbra 1996 prerušením a strhnutím troch polí sekundárneho nízkonapäťového vzdušného vedenia v dĺžke 100 metrov a následnou demontážou dvoch drevených podporných bodov - stĺpov a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 27 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona dňa 07. decembra 1996 prestrihnutím na káblovej prípojke štyroch prepojení nízkonapäťového vedenia a tým prerušením prívodu elektrickej energie k rodinnému domu súp. č. XXX, na škodu právneho predchodcu žalobcu (Slovenské energetické závody, š.p. Žilina), ktorým právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní je súd v civilnom sporovom konaní viazaný (§ 193 CSP; predtým § 135 ods. 1 O.s.p.), na ktorý poukazoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí). Od času tohto odstránenia spornej časti elektrického vedenia z dotknutej časti pozemku žalovaných sa skutkový stav nezmenil. Žalovaní odvtedy neumožnili žalobcovi opravu (obnovu) spornej časti elektrického vedenia na svojom pozemku a v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie na pozemku žalovaných už nezostali žiadne viditeľné známky ani po odstránení stĺpov z funkčného elektrického vedenia, čo mal súd prvej inštancie za preukázané obhliadkou na mieste samom dňa 26. mája 2016. Pre rozhodnutie v tejto veci bolo relevantným zistenie, že predmetná stavba bola v roku 1965 ešte skolaudovaná príslušným stavebným úradom a na základe kolaudačného rozhodnutia bolo právnenému predchodcovi žalobcu udelené prevádzkové povolenie pod č. 608. Za daných okolností sa jedná o legálne obmedzenie vlastníckeho práva žalovaných vyplývajúce priamo zo zákona, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Na záver odvolací súd uviedol, že žalobca v konaní tvrdil a preukázal existenciu sporného stavebného povolenia i zrealizovanie predmetnej stavby, ktorá bola následne riadne skolaudovaná, čím vyvrátil tvrdenia žalovaných o tom, že sa z jeho strany jednalo o čiernu stavbu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti potvrdzujúceho výrok podali žalovaní 1/ až 4/ dovolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Sú toho názoru, že odvolací súd postupoval procesne nesprávne pri vykonávaní dôkazov, keď nesprávne presúval dôkazné bremeno neexistencie stavebného povolenia na žalovaných. Namietajú, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie prijali nesprávny záver o existencii stavebného povolenia pre predmetné nízkonapäťové vedenie ONV Žilina č. Výst. 1989/1965 - Gr. z 22. novembra 1965 na základe nepriamych dôkazov. Poukazujú na to, že ak by súd pri hodnotení dôkazov podľa § 191 ods. 1 CSP zhodnotil správne predložené dôkazy ako nepostačujúce pre preukázanie existencie stavebného povolenia pre nízkonapäťové vedenie, akceptoval by spochybnenie dôkazov žalovanými, čím by musel žalobca predložiť relevantné rozhodnutia, na základe ktorých mu vzniklo zákonné (legálne) vecné bremeno, a ak by neuniesol dôkazné bremeno, sankciou malo byť zamietnutie žaloby. Podľa žalovaných súdy porušili svojimi rozhodnutiami princíp právnej istoty, pretože priznali ochranu domnelým právam, ktorých domnelosť spočíva v nepriamom preukazovaní existencie administratívneho rozhodnutia štátu. Takéto rozhodnutie zároveň nemôže prejsť testom proporcionality, pretože rozhodnutia hrubým spôsobom zasahujú do vlastníckeho práva žalovaných k nehnuteľnosti a značne ho obmedzujú. Podľa žalovaných 1/ až 4/ je pochybné, či nízkonapäťové vedenie bolo vybudované v súlade s vtedy platnými zákonmi a takýto zásah zlegalizoval čiernu stavbu. Sú toho názoru, že odvolací súd mal prijať záver, že námietky žalovaných 1/ až 4/ proti súkromným listinám predložených žalobcom sú relevantné a nie je preukázaná existencia právneho základu pre vznik zákonného (legálneho) vecného bremena, a preto mal žalobu zamietnuť. Žiadajú preto rozsudok odvolacieho súdu zrušiť, alternatívne zmeniť napadnutý výrok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietajú.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, a preto navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu (po 1. júli 2016). Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

13. Žalovaní 1/ až 4/ namietajú porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu

do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť návrhom uplatneného nároku.

16. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

19. Podstatná časť námietok žalovaných 1/ až 4/ sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Žalovanými 1/ až 4/ vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikát R 24/2017).

22. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ až 4/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Vzhľadom na to ich dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.